

Nguyễn Thị Ngọc Tú

Khi người ta còn trẻ

Tôi đưa mắt nhìn đồng hồ. Bên ngoài, nắng đã nhạt và tắt dần. Các nhà đã lên đèn. Tại sao đến lúc này anh vẫn chưa về? Tôi điên lên nhìn mâm cơm nguội ngắt và các nhà hàng xóm bát đĩa đã kêu lách cách báo hiệu một ngày đã qua.

Sao mà lấy chồng sớm thế? Lấy chồng sớm làm gì? Ngu ơi là ngu. Ăn chơi cho sướng đã. Ràng buộc lúc nào khổ lúc ấy.

Những lời nói của bạn bè lâu nay tôi để ngoài tai, có khi còn vênh mặt lên: “Tại tao yêu anh ấy. Anh ấy cũng yêu tao. Tao thích cưới!”. Nói đến thế là tiêu. Các bạn tôi im re. Tôi thích thú vì đã thắng lợi. Tôi là người hiếu thắng. Tôi đã làm gì thì điều đó tuyệt đối đúng. Ừ, có lúc cũng phải khổ sở tí chút, như lúc này chẳng hạn. Ở đời phải có lúc sướng lúc khổ chứ.

Anh là một thanh niên đẹp trai, theo đuổi mục tiêu không hề biết mệt từ lúc tôi còn học phổ thông, nhẫn nại ít thấy, chịu đựng hết sảy. Anh đưa đón tôi chu đáo, ngoài ra ngày nghỉ anh đưa tôi đi chơi. Những con đường đẹp, những cây lạ. Tôi biết thế nào là hoa thơm, cỏ lạ. Anh giúp tôi sưu tầm ô mai các loại mà tôi thích

ăn... Ngày đối với tôi cứ rối rít tít mù những thăm viếng hẹn hò. Tôi luôn chờ đợi thấp thỏm khi anh đến. Tôi cảm thấy đời tôi có thể thiếu nhiều thứ – trừ anh.

Rồi một hôm, anh đột ngột xuất hiện. Tôi chạy lao ra đón anh.

Anh luống cuống đẩy ra trước mặt tôi một bà già đứng tuổi. Anh cười gượng tay cho tôi:

- Mẹ anh đây, em làm quen với mẹ đi.

Lúc đó thế nào nhỉ? Người tôi nóng bừng lên nhưng hai tay lại sờn gai ốc như bị lạnh vậy. Tôi lí nhí chào “bác” rồi chạy vụt ra đằng sau bếp chúi mũi vào hai củ khoai lang và một con mực đã mốc xanh mẹ để dành làm thức ăn cho con mèo. Tôi nghĩ và quên hẳn những gì đã xảy ra ở trên nhà. Một lúc sau, con mực đã phồng rộp lên, thơm phức, không còn dấu hiệu nào của mốc xanh mốc đỏ nữa. Tôi đang xé con mực tước ra thành những mảnh nhỏ thì anh chạy lao từ trên nhà xuống bếp, ngồi thụp bên tôi, thở phào:

- Xong rồi!

- Xong cái gì? - Tôi ngơ ngác.

- Chuyện chúng mình xong rồi. Hai cụ đã “ô kê” nhau và sẽ đứng ra lo đám cưới cho chúng mình – Vừa nói anh vừa cầm con mực đã nướng xé nhỏ nhai tóp tép.

- Anh nói chuyện gì đấy? Cái gì, lúc nào cũng đùa. – Tôi nhăn nhó và lo lắng không hiểu những gì xảy ra ở trên nhà.

Anh vẫn tóp tép nhai và còn khen mực ngon nữa mới tức chứ.

Rồi anh khề khà:

- Anh không ngờ hai cụ “ô kê” nhau nhanh đến thế! Lạ thật! Nhẽ ra hai cụ phải bàn bạc, trao đổi với nhau về mọi việc của đám cưới. Bao nhiêu là việc không bàn lại ngồi trao đổi với nhau về sở thích của các món ăn. Cả hai đều thích ăn rau khoai lang luộc, ăn cháo hến, cháo trai với rau dền. Thích thế cơ chứ. Em phải thưởng công cho anh đi.

Anh vừa nói vừa nhai và thế là hết sạch con mực của tôi. Còn tôi lúc ấy chẳng hiểu ra sao, phát hoảng lên. Tôi lao lên nhà, đứng sững nơi cửa.

Tiếng trong nhà vang lên. Giọng mẹ tôi xởi lởi:

- Vâng. Bác đã nói thế em xin chấp nhận. Bác ở xa mà đến thăm gia đình em như thế này thật là quý hoá. Bác cứ yên tâm để em bàn thêm với gia đình. Có thể nào thì đầu tuần sau em sang bên đó. Trước nhất là để thăm gia đình, sau là để xem còn gì cần bàn bạc ta dứt điểm luôn. Chẳng giấu gì bác, lâu nay cháu Đạt vẫn qua lại đây, tôi quý lắm, coi cháu như con em trong nhà. Bác cứ yên tâm hai nhà như một.

Tôi hốt hoảng chạy xuống bếp. Anh đã xơi hết hai củ khoai lang.

- Có chuyện gì thế anh Đạt? Thế này là thế nào?

- Cứ ngồi xuống đây đã!

Anh bình tĩnh chờ đợi tôi. Khi tôi đã ngồi yên ổn trước mặt anh,

cách nhau cái bếp lửa nhỏ đang đỏ hồng nỏ lớp bốc vì vụn mực và đất ở củ khoai lang rơi xuống. Anh nhìn tôi đắm đắm rồi hỏi nhỏ:

- Em có đồng ý làm vợ anh không?

Tôi sững sờ. Chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ đến lúc có người lại hỏi tôi như vậy. Lại hỏi vào một hoàn cảnh chẳng nên thơ tí nào. Chẳng có ánh trăng làm chứng. Chẳng có dòng sông hay con đò lơ lững trôi, hay rừng liễu rủ, bãi cỏ non xanh như tôi thường tưởng tượng. Chung quanh tôi chỉ có chảo rán, các kiểu nồi xoong, xô đựng nước và cái bếp điện nhỏ cháy đỏ và hai củ khoai nướng mà anh đã ăn hết trong nháy mắt. Chừng hiểu tâm trạng của tôi, anh khẽ đặt tay lên mái tóc ngắn cũn của tôi:

- Anh đèo mẹ đến đây để đặt vấn đề cho anh đi lại nhà em, đồng thời xin mẹ cưới em về làm vợ. Em thấy thế nào?

Nghe anh nói, trong ngực tôi có một cục gì chẹn ngang làm tôi tức thở. Không trả lời, tôi vùng chạy ra sân, người run bắn lên và lặng lẽ khóc. Anh đưa khăn cho tôi lau nước mắt. Tôi tím tím:

- Lấy anh xong em có được đi học, đi chơi không? Anh có đi với em không? Anh có đánh em như mấy ông hay đánh vợ ở gần nhà em không?

Anh cười rũ ra, không trả lời tôi. Chỉ cười và cười. Lúc ấy tôi khóc nên không nhìn thấy hai bà mẹ đang đứng ngay bên cạnh nhìn chúng tôi. Chợt tôi nghe một tiếng nói là lạ:

- Chao ôi, con bé đáng yêu quá. Nếu nó, thằng con trai của mẹ không chiều chuộng con, con ở với mẹ, lo gì?

Tôi giật mình, chùi vội nước mắt gượng cười nói với “mẹ anh ấy”. Chắc hôm tôi méo đi hay sao mà cả ba người đều cười ồ.

Tôi chuẩn bị lấy chồng là như thế đấy!

Ngày đón dâu, lúc mẹ anh (đồng trai) đến xin dâu. Theo đúng luật lệ bà mang một cái tráp trong có những lá trầu cắt tằm cánh phượng, cau đã bỏ vỏ và vỏ đã cắt miếng. Bà mẹ anh mời bà mẹ tôi ăn một miếng trầu rồi để tráp lên bàn ra về. Nhà gái nhận coi trầu để mời khách và trả lại nhà trai vào hôm đón dâu. Đồng này lúc bà mẹ anh đi ra, nhìn thấy cái tráp để trên bàn, tưởng bà quên, tôi vội ôm tráp hối hả đuổi theo, hôm gọi to:

- Bác ơi, bác quên cái tráp!

Mẹ anh ấy và mẹ tôi lại được trận cười. Bà mẹ anh ấy vuốt tóc tôi nhỏ nhẹ:

- Phải để lại con ạ. Xin dâu không đem tráp về đâu.

Tôi ngớ mặt ra lui thui ôm tráp vào nhà.

Lòng chưa hết bàng hoàng, một lúc sau, khi một cô đến trang điểm cho tôi lại làm cho tôi thêm ngơ ngác. Thay mái tóc ngắn ngỗ ngáo như con trai của tôi là những búp tóc dài xoắn tít của cái đầu tóc giả úp lên. Mắt tôi xanh thẫm. Hai hàng lông mi giả kè kè nặng trĩu luôn kéo sụp xuống làm tôi đâm buồn ngủ. Đôi môi tôi vốn dĩ màu hồng, giờ bôi cái gì làm nó thẫm lại, da mặt

trắng phéch ra. Hai sống mũi được viền hai đường chỉ nâu sẫm. Nhìn vào gương tôi thấy một gương mặt quen quen. Một mặt đàn bà không già không trẻ, đánh đá như con ma đeo mặt nạ dọa trẻ con ngày rằm tháng tám. Rồi váy bốn tầng kết hoa lượt thướt, tay găng, chân tất. Cô bạn phù dâu đã từng học với tôi từ lớp 1 đến lớp 12, sau đó mỗi đứa vào một trường đại học. Hai đứa cùng nhìn nhau qua gương, cười đến chảy nước mắt. Thế là một vệt đen ngòm chảy dài bên cánh mũi. Càng cười. Thấy vậy bà hoá trang lên con thịnh nộ mắng cho một trận vì đã làm bà mất bao công sức. Đang cười bỗng nghe một tràng pháo nổ vang lên. Hai đứa chạy cuống lên nấp vào sau cánh cửa ban công. Chỉ được một lúc thôi, tôi và Quý, cô bạn phù dâu lại lòi nhau ra cửa nhìn sang phòng bên. Chao ôi là đông! Toàn người là người. Khói pháo mù mịt. Quý thì thầm:

- Chẳng thấy chú rể với phù rể đâu mà ẹ.
- Tao làm sao biết được. – Tôi đáp.

Bỗng có tiếng nói phía sau:

- Ai đời cô dâu háo hức xem mặt chú rể, nó sang bây giờ tha hồ mà xem! – Bà bác tôi nói.

Hai đứa lại kéo nhau vào. Chú rể xuất hiện. Thật tức mình là tôi không được biết mặt anh ấy để hỏi xem anh ấy nghĩ gì. Chỉ nhìn thoáng anh cười, hai hàm răng trắng loá lên. Tôi cúi gằm mặt vì ngượng. Tôi luôn có cảm giác mình đeo mặt nạ, luống cuống giờ

tay ra đón bó hoa hồng to tướng anh đưa cho tôi:

- Cầm hoa thế nào?

- Không biết! – Anh cũng thì thảo.

Lúc mẹ dẫn chúng tôi đến trước bàn thờ làm lễ gia tiên, mẹ dặn dò tôi trước lúc về nhà chồng. Tôi bỗng thấy mình phải xa mẹ, xa ngôi nhà thân yêu suốt gần hai mươi năm tôi đã sống, xa tất cả... Nước mắt trào ra má. Anh thấy tôi khóc, sợ quá ghé tai tôi thì thầm:

- Khóc làm gì, sớm mai anh lại đèo em về ngay mà. Đây chỉ là luật buộc phải làm thôi. Không làm đúng các cụ chửi cho à?

Quay nhìn sang bên, mẹ tôi cũng đang sụt sịt, anh phải quay mặt đi vì buồn cười. Còn tôi, nước mắt vẫn chảy nhưng lại nhe răng ra cười.

*

* *

- Làm gì mà ngồi ngệt ra thế, em? – Anh dựng chiếc xe đạp bên cửa, vừa phúi ống quần bạc trắng nhìn tôi cười.

Tôi đưa mắt nhìn cái đồng hồ treo tường. Vừa vặn con chim ở đó thò cổ ra cái cửa sổ con con cất tiếng hót lên.

- Anh về muộn phải không. Anh cố làm cho gọn việc, mai đỡ.

Chao, mỗi lung quá, pha cho anh cốc nước chanh đi, khát cháy cổ đây này. – Vừa nói anh vừa vắn người, những đốt xương kêu răng rắc. Đến gần tôi, anh cúi xuống khuôn mặt lướt qua mái tóc

tôi âm ỉm. – Giận anh phải không, hả bé? Anh bận làm chứ có chơi bởi gì đâu.

- Anh nói nhiều thế nhỉ. Chưa hỏi mà đã xưng. – Tôi nói vắn mắt lên nhìn anh như thôi miên.

- Sao hôm nay em lạ thế? Học ở đâu cái kiểu mắng chồng.

Không làm lấy gì ăn tiêu. Xin mãi tiền bố mẹ được ư? – Anh nói và nghiêm mặt.

- Tôi nói thế, sai à? Tôi đợi anh về để nghe anh mắng à? Hết chịu được nữa rồi. – Tôi bỗng sụt sịt khóc. – Ngày hôm nay đẹp trời mà tôi phải ru rú ở nhà như thế này à?

- Em sao thế? Anh chẳng hiểu gì cả. – Anh ngơ ngác nhìn quanh như đang tìm kiếm cái gì làm tôi tức giận.

- Rồi anh sẽ hiểu! – Tôi vùng vằng đứng lên, ra gương chải lại tóc, đi nhanh ra cửa.

- Em đi đâu đấy? Sao thế nhỉ? Chẳng có gì mà cũng làm ầm lên. Nhẽ ra hôm nay anh và em rất vui. Anh làm xong việc. – Anh nói và chạy theo giữ tôi lại. Tôi vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của anh.

- Tôi đi chơi đây. Ở nhà chờ anh như thế đủ lắm rồi.

Tôi dắt xe lao ra đường. Nhìn thoáng một gương mặt tái đi và tiếng anh gọi thoang thoang đâu đó.

*

* *

Nắng tắt dần trên những ngọn cây. Trời mát. Gió lùa lá khô chạy quần trên đường xào xạc, xào xạc. Tôi đạp xe hồi hả. Nổi tức giận bưng bưng ra khỏi nhà giờ dịu hẳn đi.

- Ô, An đấy à? Lại đây, An! – Có tiếng con gái gọi thảng thốt bên đường.

Tôi giật mình dừng lại. Bên đường là một câu lạc bộ mới mở dành cho thanh niên lui tới hoạt động và sinh hoạt văn nghệ. Ánh sáng trắng từ chùm đèn toả ra. Tiếng nhạc ồn ã. Từng tốp, từng nhóm đi vào câu lạc bộ với những bộ quần áo đủ màu sắc.

- An đi đâu thế? Vào đây đi. Tối thứ bảy nào bọn mình cũng ra đây sinh hoạt.

Tuyết, cô bạn ở gần nhà tôi giằng tay người yêu chạy lao tới tôi, nụ cười rạng rỡ. Những cái răng khấp khểnh thường ngày như bớt khấp khểnh và trắng hơn vì đôi môi tô đỏ chói. Hai hàng lông mi cong veo và cứng đờ làm hai mắt như sâu thẳm, long lanh. Cái váy Tuyết mặc màu trắng rất hợp với chiếc áo chèn màu đen, hai tay bông, ngực hở rộng pha thêm màu hồng bóng loáng. Trông Tuyết thật sang trọng và thật đẹp. Nhìn Tuyết lúc này chẳng ai nghi Tuyết sáng sủa đeo chiếc cặp lông, bộ quần áo xanh bạc hồi hả đạp xe đến nhà máy, chiều muộn từ nhà máy về với cặp lông, vụn thuốc lá và giấy cuộn, dây chạy máy đứt quện với mùi mồ hôi, mùi dầu máy và sau đó là chong đèn lên quán thành những đốm thuốc lá đem cho hàng nước.

- Thôi, tao ăn mặc thế này không tiện đâu. – Tôi nói.

- Kệ. Em còn xinh hơn khối đũa. Để anh gửi xe cho. Em đi mua ba vé. – Người yêu của Tuyết nói. – Kiếm mấy cái kẹo cao su mà nhai cho thơm mồm!

Thoáng cái, Tuyết đã có ba vé và gói kẹo cao su đưa ra và khoác vai tôi đi vào.

Phòng rộng. Có mấy chiếc ghế kê dọc theo tường đã chật cứng người ngồi đứng. Những đôi mắt xanh, những đôi môi đỏ, những bộ quần áo lộng lẫy sang trọng đủ các kiểu. Họ nhìn tôi ánh mắt định giá và xem thường. Một áo dây hở nửa người đang thịnh hành. Họ nhìn Tuyết đầy vẻ quý mến, trọng vọng. Những thằng con trai vẻ hãnh diện với bạn gái. Tuyết ngẩng cao đầu, mồm nhèo nhọt kẹo cao su.

Bên cạnh tôi bỗng vang lên một tiếng “bóp” nhỏ. Tôi nhìn sang. Một cô bé khoảng 14 - 15 tuổi mặc áo có hai dây đeo lên vai để hở cả vai và nửa ngực, quần thụng hoa văn, thổi một quả bóng bằng kẹo cao su to đánh vào mũi. Nó bỗng nổ tung. Trên mặt cô bé lộ chỗ những vết đen. Nó tí mắt cười. Vừa đó dàn nhạc sống góc phòng tấu lên một bản nhạc. Tôi nghe tiếng Tuyết gọi:

- Bi-bóp đây, An ạ. Tao ra trước. Ai mời mày nhớ ra ngay nhé? –

Tuyết nói nhanh và đi ra góc phòng, giơ tay lên nắm tay người yêu nhún nhảy tiến lùi rồi chui qua. Âm thanh dìu dặt. Ánh đèn mờ ảo và tiếng cười khúc khích.

Tôi bỗng thấy mình “lù lù” hiện ra ở góc phòng già nua, cổ quái. Xung quanh tôi không ai đứng yên. Ai cũng có đôi, nếu không nhảy thì ngồi thì thâm, rúc rích trong những góc tối. Một vài ánh mắt nhìn tôi vẻ thương hại. Tôi bỗng nhớ đến anh. Không hiểu giờ này anh làm gì. Chắc lại chúi mũi vào những quyển sách. Ôi, nếu như có anh ở đây. Tôi thấy mình thích hợp với anh hơn. Chúng ta sẽ lại sống vui vẻ đắm thắm như ngày đầu. Tôi nghĩ và vùng quay người chạy ra cửa. Tìm xe trong một góc tối, tôi lao nhanh về nhà./.